

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 23.12.2002
KOM(2002) 637 endelig

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN

**OM EN INTEGRERET RAMME FOR FISKERIPARTNERSKABSAFTALER MED
TREDJELANDE**

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN

OM EN INTEGRERET RAMME FOR FISKERIPARTNERSKABSAFTALER MED TREDJELANDE

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	INDLEDNING	3
2.	EU's FORPLIGTELSE MED HENSYN TIL BILATERALE FISKERIFORBINDELSER, HVOR I DER INDGÅR ET FINANSIELT BIDRAG ..	4
2.1.	En bæredygtig fiskeripolitik uden for EU-farvande	4
2.2.	Begrundelsen for EU's forpligtelser	5
2.3.	Formålet med EU's finansielle bidrag	7
3.	FISKERIPARTNERSKABSAFTALERNES MÅL OG GENNEMFØRELSE	9
3.1.	Hvorfor er fiskeripartnerskabsaftaler nødvendige?	9
3.2.	Gennemførelse af fiskeripartnerskabsaftaler	9
4.	KONKLUSION	10

1. INDLEDNING

EF indgik fiskeriaftaler efter ændring af havretten i 70'erne. Medlemsstaterne indvilligede i rådsresolution af 3. november 1976 i at overdrage deres kompetence på dette område til EF.

Som anført i meddelelsen om reformen af den fælles fiskeripolitik¹ mener Kommissionen, at det er vigtigt sammen med alle partnere i EU, såvel private som offentlige, at udforme en bedre politik for fiskeriaftaler. Det er endnu et klart bevis på EU's vilje til at bidrage til en bæredygtig udvikling af fiskeriet på internationalt plan. På Verdenstopmødet om Bæredygtig Udvikling – (World Summit on Sustainable Development, WSSD) i Johannesburg, tilsluttede Fællesskabet sig målet om globalt bæredygtigt fiskeri, herunder målsætningen at ”bevare eller genskabe bestandene på niveauer, som kan producere det maksimalt vedvarende udbytte med det formål at opfylde disse målsætninger for udryddelsestruede bestande omgående og hvor det er muligt ikke senere end 2015”. Den og de øvrige forpligtelser, som Fællesskabet har påtaget sig i implementeringsplanen, som blev vedtaget i Johannesburg, vil være bestemmende for den fremtidige eksterne dimension af den fælles fiskeripolitik.

Kommissionen er velvidende om, at fiskeriaftalerne må tage hensyn til såvel de forskellige og ofte komplekse forhold i de berørte tredjelande som aktørernes forskellighed:

- EU bør først og fremmest forsvare EU-fiskeriets legitime mål og internationalt² søge nye alliancer og partnerskaber med udviklingskyststater gennem **multilaterale foranstaltninger** vedrørende højsøfiskeri, fælles bestande og stærkt vandrende arter. EU bør som et led i en bæredygtig fiskeripolitik også fremme internationalt og regionalt samarbejde om bæredygtig udnyttelse af ressourcer baseret på sund videnskabelig udvikling og om bedre kontrol- og håndhævelsesordninger, idet dette er vigtige forudsætninger for at skabe et rentabelt og konkurrencedygtigt fiskeri.
- Der, hvor fiskeriinteresserne traditionelt har været fælles og forbindelserne ligevægtige, navnlig forbindelserne til nabokyststaterne, bør EU konsolidere disse forbindelser ved i samarbejde med de pågældende tredjelande at skabe en forsvarlig fiskeriforvaltning gennem **kontinuitetsaftaler**. Dette skal ske ved at tilpasse fiskeriindsatsen til de relevante ressourcer i overensstemmelse med målene i den fælles fiskeripolitik om at sikre en miljømæssig, økonomisk og socialt bæredygtig udvikling af fiskeriet og i tråd med rådskonklusionerne af 30. oktober 1997³.
- I bilaterale forbindelser kendetegnet ved økonomiske, sociale eller institutionelle forskelle vil EU styrke samarbejdet gennem **fiskeripartnerskabsaftaler** for at sikre, at der gennemføres en bæredygtig fiskeripolitik, og at ressourcerne udnyttes fornuftigt og ansvarligt, hvilket jo er i alle parter interesse. For at EU's fjernfiskerflåde kan konsolidere sin rolle, må man sikre, at de globale fiskebestande udnyttes bæredygtigt.

Denne meddelelse fokuserer på de **fiskeriaftaler indgået med tredjelande, der indebærer, at EU skal betale et finansielt bidrag**. Kommissionen foreslår, at EU's bilaterale fiskeriforbindelser gradvis ændres fra at være adgangsaftaler til at være partnerskabsaftaler

¹ KOM (2002) 181 endelig af 28. maj 2002.

² Om EU's deltagelse i regionale fiskerioorganisationer (RFO), jf. dok. KOM 613 af 8. december 1999 og Rådets konklusioner af 16. juni 2000.

³ Dok. 11784/97 af 4. november 1997.

med henblik på at bidrage til ansvarligt fiskeri, der er i alle parter interesse. Eftersom fiskeriaftaler hovedsagelig indgås med udviklingslande, især AVS-lande, er det således nødvendigt:

- for det første at undersøge de politiske mål for EU's forpligtelser med hensyn til at fremme den politiske dialog i fiskerispørgsmål
- for det andet at identificere og fastlægge, hvilke foranstaltninger der bør gennemføres for at nå de politiske mål, som EU og dens partnere opstiller i fællesskab.

2. EU'S FORPLIGTELSE MED HENSYN TIL BILATERALE FISKERIFORBINDELSER, HVORI DER INDGÅR ET FINANSIELT BIDRAG

2.1. En bæredygtig fiskeripolitik uden for EU-farvandene

EU har gennem fiskeriaftaler kunnet etablere stabile fiskeriforbindelser til 15 udviklingskyststater. Disse aftaler danner den fornødne ramme for bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne.

Disse fiskeriaftaler skaber i Europa og kyststaterne omfattende og ofte livsvigtige økonomiske aktiviteter, ikke kun ved at fiskeressourcer udnyttes, men også ved, at der udvikles andre tilknyttede aktiviteter. De nye partnerskabsaftaler forventes fremover at få en endnu større gavnlig indvirkning på udviklingslandenes lokale økonomier⁴.

Grønbogen om den fælles fiskeripolitik⁵ indeholdt en klar og uomtvistelig diagnose af den nuværende situation med hensyn til fjernfiskerflådepolitikken. Situationen forstærkes af, at EU's fjernfiskeri globalt står over for problemet med, at visse fiskebestande er knappe og nedfiskede, og at fjernfiskerflåden bliver stadigt mindre konkurrencedygtig over for nye fiskerinationers flåder, hvis omkostninger er lavere. Samtidig medfører den generelle tendens til omflagnings til bekvemmelighedsflag, ulovligt fiskeri, uklare regler og virkningerne af direkte eller indirekte offentlig støtte, at der opstår øget konkurrencefordrejning og udvikler sig metoder, som giver mindre sikkerhed for, at der kan opretholdes et bæredygtigt globalt fiskeri⁶.

I mellemtiden har EU forpligtet sig til:

- at forhøje bidraget til en miljømæssigt, økonomisk og socialt bæredygtig udvikling⁷
- at forbedre god forvaltningspraksis på det globale politiske og finansielle plan

⁴ I den forbindelse vil Fællesskabet foretage konsekvensvurderinger af fiskeripartnerskabsaftalernes bæredygtighed og konsekvensanalyser for at evaluere indvirkningen på den lokale økonomi.

⁵ Dok. KOM (2001) 135 endelig af 20. marts 2001, punkt 3.9 "Den fælles fiskeripolitikens internationale dimension".

⁶ Se Kommissionens meddelelse "EF-handlingsplan for bekæmpelse af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri", KOM (2002) 180 endelig af 28. maj 2002.

⁷ Se meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget - "Mod et globalt partnerskab for bæredygtig udvikling", KOM (2002) 82 endelig af 13. februar 2002. Desuden EU's bidrag til verdensstopmødet om bæredygtig udvikling, navnlig gennemførelsesplanen for bæredygtig udvikling, særlig afsnit 29, 30 og 31.

- at bidrage til at bekæmpe fattigdom i tråd med målene for bæredygtig udvikling og til gradvis at integrere AVS-landene i verdensøkonomien⁸, herunder forhandlingerne om handel med fiskerivarer som led i WTO's Doha-udviklingsagenda⁹.

Fællesskabets målsætning:

EU har ved mange lejligheder besluttet at ville bidrage til bæredygtigt fiskeri inden- og udenfor fællesskabsfarvande. Forskellige europæiske politikker skal sammen bidrage til det **overordnede mål** samtidig med at opfylde **deres egne specifikke mål**:

- Det specifikke mål for den fælles fiskeripolitik er at fastholde en europæisk tilstedeværelse i fjernfiskeriet og at beskytte den europæiske fiskerisektors interesser
- Det specifikke mål for den europæiske udviklingspolitik er at fremme udviklingslandenes kapacitet til at udnytte deres marine ressourcer, at forøge den lokale merværdi og at opnå den mest retfærdige pris for adgangsrettigheder for fremmede flåder til deres eksklusive økonomiske zoner.

Andre fællesskabspolitikker som forskning, handel og miljø bidrager også gennem deres egne mål til det overordnede mål vedrørende bæredygtigt fiskeri.

Med henblik på at sikre fjernfiskerflådens fremtidige fiskeri på lang sigt bør de fiskeripolitiske forpligtelser indgås efter samme principper som i den fælles fiskeripolitik, hvad angår bæredygtig udvikling af fiskeressourcerne og hensynet til miljøbeskyttelse.

Hvis EU undlader at tage politiske initiativer medfører det på mellemlang sigt en reduktion af EU's fjernfiskerflåde. Flåden vil ikke blive reduceret ved ophugning af fartøjer, men snarere ved omflagning, især omflagning til bekvemmelighedsflag og/eller ved hyppigere indgåelse af private fiskeriaftaler. Erfaringerne fra de senere år har vist, at fiskeriet ikke reduceres, når EU-fiskerflåden ikke længere fisker i et tredjeland's fiskerizone, men forbliver uændret og undertiden endog intensiveres, idet EU-fartøjerne erstattes af fartøjer under bekvemmelighedsflag. Når der sælges private fiskerilicenser til rederne, er der heller ikke nogen garanti for, at den finansielle modydelse kommer fiskeriet i tredjelandet og dets beskæftigede til gode på samme måde, som EU's målrettede foranstaltninger gør.

Denne situation bør undgås, eftersom EU's fiskeripolitik udadtil ellers vil komme til at spille en langt mindre rolle og blive EU-fjernfiskerflådens endeligt, hvilket igen ville indskrænke EU's muligheder for at opfylde de forpligtelser, den har indgået i bi- og multilaterale fiskeriaftaler. Dette ville også betyde, at EU's fjernfiskerflåde blev erstattet af andre fjernfiskerflåder, hvis kriterier og betingelser måske ikke er forenelige med kriterierne og betingelserne i en politik for bæredygtigt fiskeri.

2.2. Begrundelsen for EU's forpligtelser

Kommissionen mener, at EU som en offentlig aktør i forhandlingerne om og forvaltningen af fiskeripartnerskabsaftaler må fortsætte sine aktiviteter på dette område for at fremme

⁸ Jf. Cotonou-aftalen, særlig artikel 18, 23, 34, 53, 69 og 74-78 og Rådets resolution om fiskeri og bekæmpelse af fattigdom af 8. november 2001 (dok. 13398/01 af 14. november 2001).

⁹ Jf. fjerde WTO-ministerkonference i Doha 9.-14. november 2001 WT/MIN(01)/DEC/W/1 "... som led i disse forhandlinger skal deltagerne også bestræbe sig for at tydeliggøre og forbedre WTO-bestemmelserne for støtte til fiskeriet under hensyntagen til fiskeriets betydning i udviklingslandene ...".

gennemførelsen af adfærdskodeksen for ansvarligt fiskeri (FAO, 1995) og aftalen om fremme af fiskerfartøjers overholdelse af internationale bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger på det åbne hav (FAO, 1993). Dette standpunkt indgår i Rådets resolution af 8. november 2001¹⁰, hvori det erkendtes, at fiskeriaftaler kan være med til at bekæmpe fattigdom, når de udformes og gennemføres under overholdelse af bæredygtighedsprincipperne.

Kommissionen mener derfor, at der må fastlægges og iværksættes et regelværk, der er bindende for EU og de pågældende udviklingskyststater, for at EU kan bidrage til en ansvarlig fiskeripolitik.

For at skabe en politisk dialog om fiskerispørgsmål må alle midler til gennemførelse af et sådant bindende regelværk klart defineres ved fælles overenskomst, ligesom der må indføres passende kontrolmekanismer i tråd EU's politikker og foranstaltninger.

Med henblik herpå må samhørighedsprincippet som fastsat i traktaten¹¹ nøje følges. Hvert politikområde følger sine egne mål ved hjælp af de instrumenter og procedurer, det råder over¹², men sammenhængen i de europæiske eksterne aktiviteter må sikres. Derfor må EU's fiskeripartnerskabsaftaler være i overensstemmelse med samhørighedsprincippet.

Fiskeripartnerskabsaftalerne må derfor indeholde målene for bæredygtig udvikling af fiskeriet, hvilket omfatter ressourceforvaltning, kontrol og flådeforvaltning. Der må tages hensyn til følgende:

- Ressourceforvaltningen er et følsomt spørgsmål i forbindelserne med udviklingslandene, og evalueringen af det disponible overskud i udviklingslandes farvande skal:
 - være i tråd med princippet om, at det er kyststaten, der har ansvaret for fiskeripolitikken¹³
 - være baseret på sund videnskabelig og teknisk rådgivning som defineret i artikel 62 i UNCLOS¹⁴
 - være foreneligt med EU's mål om at forhindre overudnyttelse af de pågældende bestande, hvilket er i lokalbefolkningernes interesse og af stor betydning for deres fiskeris bæredygtighed på lang sigt; fiskerimulighederne må derfor være i overensstemmelse med og baseret på de bedste videnskabelige data, som er til rådighed
 - vurdere fiskeriets forventede miljøvirkninger, så der kan træffes fornødne afhjælpningsforanstaltninger.

¹⁰ Dok. 13938/01 af 14. november 2001.

¹¹ Jf. traktatens artikel 178, der siger, at EU i de politikker, som de iværksætter, og som vil kunne berøre udviklingslandene, skal tage hensyn til målene for udviklingssamarbejde.

¹² Jf. anden del denne meddelelse.

¹³ EU anerkender udviklingskyststaternes legitime ret til at iværksætte en national og/eller regional fiskeripolitik med henblik på (i) at udnytte deres fiskeressourcer på en bæredygtig måde, (ii) at øge deres lokale værditilvækst og (iii) at opnå en rimelig pris for adgangsrettighederne til ressourcer, som de ikke har kapacitet til at høste. En sådan politik skal respektere de rettigheder og forpligtelser, der følger af De Forenede Nationers havretskonvention.

¹⁴ Som påpeget i meddelelsen om reformen af den fælles fiskeripolitik vil dette spørgsmål blive behandlet i en specifik handlingsplan for evaluering af fiskebestande uden for EU-farvandene.

- Kontrollen og overvågningen er de svage led i gennemførelsen af fiskeripartnerskabsaftaler. Dette vil der blive rådet bod på ved i partnerskab med de berørte lande at gennemføre fiskerikontrolforanstaltninger efter retningslinjerne i reformen af den fælles fiskeripolitik.
- Flådeforvaltningen kan omfatte en eventuel optagelse af EU's fjernfiskerflåde i partnerens flåde. Fiskeripartnerskabsaftalerne kan udgøre det fornødne retsgrundlag og tilvejebringe de finansielle instrumenter, der afspejler vore partners udviklingsmål, idet aftalerne fremmer overførslen af teknologi, kapital og knowhow ved at fremme fællesforetagender, der knytter bånd mellem EU's interesser og de pågældende kyststaters interesser¹⁵.

Endvidere vil EU sørge for, at der bliver ydet offentlige midler til støtte af principperne om god forvaltningspraksis i de kyststater, som bestræber sig for at gennemføre en bæredygtig fiskeripolitik.

2.3. Formålet med EU's finansielle bidrag

Oprindeligt betalte EU for, at EU-fiskerflåderne kunne få adgang til kyststaternes fiskeressourcer. Den finansielle godtgørelse blev beregnet på grundlag af de fiskerimuligheder, den pågældende kyststat tilbød.

På grund af problemerne med knappe ressourcer, overudnyttelse og ulovligt, urapporteret eller ureguleret fiskeri, som yderligere forværres af, at udviklingskyststaterne ikke har de fornødne midler til at sikre bæredygtig forvaltning af fiskeressourcerne i farvandene under deres jurisdiktion, står EU over for yderligere udfordringer.

Der må derfor tilstræbes en udvikling, hvor udviklingskyststaternes sættes bedre i stand til at følge EU-partnerlandenes strategi for bæredygtig udvikling af fiskeriet. Der bør føres en sådan politik, indtil de berørte lande selv bliver i stand til effektivt at forvalte deres egen fiskeripolitik.

Der er behov for at udvide anvendelsesområdet for EU's finansielle bidrag. Fremover skal det finansielle bidrag være begrundet i de to parter gensidige interesse i at investere i en bæredygtig fiskeripolitik og ikke bare være en betaling for adgangsret til fiskerimuligheder til gavn for EU's fiskerivirksomheder. EU vil forstærke med at yde et finansielt bidrag, hvis udviklingskyststaterne fortsætter med at stille noget af deres overskud til rådighed for aktørerne i EU.

Kommissionen mener ikke, at det finansielle bidrag, som EU yder, kan betragtes som støtte til EU-fiskerne. Bidraget er berettiget på grund af EU's behov for i begge parter interesse at yde

¹⁵ Foruden støtten gennem de finansielle instrumenter i den fælles fiskeripolitik kan der ydes anden støtte gennem instrumenter som PRO€INVEST (et EU-AVS-partnerskabsprogram for fremme af investerings- og teknologioverførsel i AVS-landene), ESIP (et EU-SADC-investeringsprogram), som supplerer og nøje koordineres med PRO€INVEST, eller investeringsfaciliteten (styres af EIB og Kommissionen i fællesskab). Disse instrumenter kan fremme og støtte investeringer og samarbejdsaftaler mellem virksomheder i fiskerisektoren i AVS-landene ved at højne kvaliteten af den lokale produktion og eksporten eller ved at stille tilstrækkeligt med penge til rådighed til finansiering af investeringer. Disse instrumenter kan også spille en vigtig rolle med hensyn til at sikre, at lokale aktører og deres sammenslutninger anvender og overholder de internationale standarder, og på den måde bidrage til fiskeripartnerskabsaftalernes gennemførelse og dermed til at gøre det lokale fiskeri bæredygtigt.

passende støtte til udformning og forvaltning af en bæredygtig fiskeripolitik i de tredjelande, hvor EU's fjernfiskerflåde fisker.

Der må tydeligt skelnes mellem:

- Den andel af det finansielle bidrag, som ydes til gengæld for fiskerimuligheder for europæiske fartøjer. Den private sektor skal i stigende grad dække det finansielle bidrag.
- Den andel af det finansielle bidrag, som anvendes til fiskeripartnerskabsaktioner som bestandsvurdering, kontrol- og overvågningsaktiviteter

EU's finansielle bidrag må i fremtiden betragtes som en investering i et mere ansvarligt og rationelt fiskeri og derfor baseres på nye betragtninger. Bidraget dækker hovedsagelig udgifter til administration, videnskabelig vurdering af fiskebestande, fiskeriforvaltning, kontrol og overvågning af fiskeriet samt opfølgning og evaluering af en bæredygtig fiskeripolitik.

Strategien kræver, at det finansielle bidrag beregnes og sammensættes på en ny måde. Fiskerimulighedernes relative vægt bliver sekundær, idet det primære bliver parternes gensidige interesse i at skabe et ansvarligt og bæredygtigt fiskeri.

Under hensyntagen til princippet om kyststaternes ansvar for udviklingspolitikken bør EU's bidrag under den fælles fiskeripolitik fremover være så stort, at der kan skabes et bæredygtigt fiskeri. EU's finansielle bidrag bør aftale for aftale fastsættes ud fra følgende parametre:

- EU-interessernes relative andel i udnyttelsen af overskuddet og i den lokale værditilvækst¹⁶, som EU's aktiviteter i partnerens fiskeri medfører. Fiskerirettighederne skal fastsættes på et niveau, som er foreneligt med målet for bæredygtig udnyttelse af fiskebestandene og som er realistisk. I tilfælde af forlængelse af fiskeripartnerskabsaftaler skal der tages hensyn til, i hvilket omfang fiskerimulighederne er blevet udnyttet,
- Specifikke, målrettede foranstaltninger, som er aftalt mellem parterne, og deres gennemførelse,

og

- kyststaternes forpligtelse til at skabe et bæredygtigt fiskeri og til at gennemføre de fornødne foranstaltninger, som parterne har erklæret er i deres fælles interesse.

Fastlæggelse af niveauet for de afgifter, som betales af rederne, skal være en integrerende del af fiskeripartnerskabsaftalerne, idet parternes rettigheder og forpligtelser fastsættes i aftalerne¹⁷.

Fællesskabet må sikre større gennemsigtighed og sammenhæng med de generelle fællesskabsregler for budget- og udviklingspolitik. Kommissionen vil udvikle en metode til at

¹⁶ Værditilvæksten hos virksomhederne med tilknytning til fiskeriet, bortset fra virksomheder, der driver fiskeri.

¹⁷ Kommissionen vil lave en mikroøkonomisk undersøgelse af fiskerilicensafgifterne, hvor der tages hensyn til de enkelte fiskeriers karakteristika.

gennemføre, overvåge og kontrollere de forudsete beløb til den andel af det finansielle bidrag, som øremærkes til fiskeripartnerskabsaktioner.

3. FISKERIPARTNERSKABSÅFTALERNES MÅL OG GENNEMFØRELSE

3.1. Hvorfor er fiskeripartnerskabsaftaler nødvendige?

Den fælles fiskeripolitiks overordnede mål er at sikre bæredygtig forvaltning af fiskeressourcerne fra et økonomisk, socialt og miljømæssigt synspunkt, også uden for EU-farvande og navnlig som led i fiskeripartnerskabsaftaler, der indgås med tredjelande. Med henblik herpå vil EU foretage bæredygtighedsvurdering af fiskeripartnerskabsaftalerne på basis af de bedste data, som er til rådighed, og i konsultation med de relevante aktører .

For at sikre, at der er sammenhæng mellem den fælles fiskeripolitiks eksterne og interne dimensioner og tillige sammenhæng mellem den fælles fiskeripolitik og EU-samarbejdet om udviklingspolitikken, må instrumenterne og procedurerne i de enkelte politikker medvirke til at opfylde de overordnede mål for bæredygtigt fiskeri i partnerkyststaternes farvande¹⁸.

Det koncept, fiskeripartnerskabsaftalerne bygger på, må være fundamentet i den fælles fiskeripolitiks eksterne dimension for at bidrage til fastlæggelse af betingelserne for bæredygtigt fiskeri uden for EU-farvandene som understreget i Kommissionens meddelelse "Mod et globalt partnerskab for bæredygtig udvikling"¹⁹.

Kommissionen foreslår, at der indføres et sektorielt fiskeripartnerskab med udviklingskyststaterne i tråd med samarbejdsprogrammerne i henhold til Cotonou-aftalen.

3.2. Gennemførelse af fiskeripartnerskabsaftaler

Den politiske dialog bør forud for indgåelsen af fiskeripartnerskabsaftaler og under overholdelse af princippet om, at det er den pågældende kyststat, der har det politiske ansvar for udviklingspolitikken, gøre det muligt at fastlægge betingelserne for en politik for bæredygtig udvikling af fiskeriet i det pågældende lands farvande.

Herved bliver det muligt :

- at vurdere den nationale fiskeripolitik som udformet af kyststaten
- at identificere de behov, der ifølge kyststaten skal dækkes for at skabe et bæredygtigt fiskeri under hensyntagen til den lokale økonomi
- at fastslå, hvor store finansielle ressourcer der er påkrævet på EU-plan, enten til udviklingsstøtte eller til fiskeripartnerskabsaftalen, under hensyntagen til de enkelte finansieringsinstrumenters specificitet og art
- at foretage de nødvendige videnskabelige og tekniske vurderinger, hvad angår tilstanden af de ressourcer, der potentielt kan udnyttes i den pågældende kyststats farvande

¹⁸ Det vil ske ved synergi mellem den nationale og regionale programmering under Cotonou-aftalen og fiskeripartnerskabsaftalerne.

¹⁹ KOM (2002) 82 af 13. februar 2002.

- at fastslå forekomsten af og betingelserne for adgang til de overskudsressourcer, som kan udnyttes af fjernfiskerflåderne
- at finde frem til, hvor stor en andel af disse overskudsressourcer kyststaten er indstillet på at tildele EU-fiskerne
- at identificere de mulige risici, som fiskeriet indebærer for miljøet, for at træffe afhjælpende foranstaltninger
- at fastlægge en overordnet ramme for det, der er af fælles interesse, og de foranstaltninger og nærmere enkeltheder, der er relevante for dens gennemførelse og evaluering
- at afstikke retlige og institutionelle rammer under hensyntagen til forpligtelserne og det politiske engagement, både når det gælder om at opnå et ansvarligt fiskeri og muliggøre rationel udnyttelse af fiskeressourcerne fra et miljømæssigt, økonomisk og socialt synspunkt
- at finde frem til, hvilke synergier der kan opnås på regionalt plan gennem et regionalt fiskeripolitisk samarbejde
- at evaluere de offentlige myndigheders bidrag til ansvarligt fiskeri, at skabe en investeringsfremmende atmosfære og at tilskynde til den fornødne overførsel på det tekniske, videnskabelige, økonomiske og sociale område til fordel for fiskeriet
- at indkredse de økonomiske aktørers forskellige aktiviteter, som medvirker til at virkeliggøre de pågældende offentlige myndigheders politiske initiativer
- at fastslå, hvilke spørgsmål der optager civilsamfundet.

Fiskeripartnerskabsaftalen skal i videst muligt omfang og i overensstemmelse med parternes gensidige interesser og samarbejdsaftalens målsætning støtte foranstaltninger, der har til formål at fremme oprettelse af fællesforetagender, viden- og teknologioverførsel, investeringer og kapacitetsstyring til fordel for fiskeriet og i overensstemmelse med målene for og retningslinjerne i samarbejdspartnerskabsaftalen mellem EU og det pågældende tredjeland.

Fiskeripartnerskabsaftalerne må passe ind i kyststaternes udviklingsstrategier, som tager udgangspunkt i de udviklingsprogrammer, der opstilles på nationalt eller regionalt plan med hjælp fra EU. Udviklingssamarbejdet bør også mobiliseres for at sikre, at den pågældende udviklingskyststat udformer en fiskeripolitik, at de trufne foranstaltninger følges op, herunder foranstaltningerne for fjernfiskerflåden i farvandene under dens jurisdiktion, for at vurdere virkningen af en bæredygtig udvikling af fiskeriet.

Fiskeripartnerskabsaftalen vil fortsat skulle forhandles og forvaltes efter de gældende institutionelle regler. Retsgrundlaget for forhandlingen om og godkendelsen af aftaler er fortsat artikel 300 i EU-traktaten kombineret med denne traktats artikel 37.

4. KONKLUSION

Kommissionen henviser til Rådets konklusioner i oktober 1997 og bekræfter, at den fælles fiskeripolitikks eksterne dimension er en vigtig bestanddel af denne politik.

Kommissionen mener, at de politiske principper i EU's forpligtelser, når det gælder fjernfiskerflåden, bør tilpasses for at bidrage til en bæredygtig udvikling af fiskeriet i parternes gensidige interesse. De bilaterale forpligtelser bør stemme overens med EU's internationale forpligtelser og være baseret på principperne i den fælles fiskeripolitik, dvs. etablering af en økonomisk, socialt og miljømæssigt bæredygtig fiskeripolitik og baseret på de bedste videnskabelige data, som er til rådighed.

I overensstemmelse med de almindelige retningslinjer i reformen af den fælles fiskeripolitik foreslår Kommissionen derfor, at der anvendes instrumenter og procedurer baseret på fiskeripartnerskabsaftaler for at fastlægge en integreret og bindende ramme for parterne og sikre sammenhængen i den eksterne fiskeripolitik over for kyststater, som EU har fiskeriforbindelser med. Kommissionen vil udarbejde klare regler for udarbejdelsen af de forskellige dele af fiskeriaftalerne.

Under forudsætning af, at der er politisk enighed om denne meddelelse og EU's aktuelle forpligtelser overholdes, navnlig hvad angår de aftaler og protokoller, der er under forhandling, mener Kommissionen, at denne strategi bør fremmes og gradvis gennemføres således at der med virkning fra 2003 kan gennemføres konsekvensvurderinger af bæredygtigheden til brug for forhandlingerne om nye fiskeripartnerskabsaftaler.